

OSB-İMES İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı 1096 - Şubat 2014

Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok!

Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!

Yıllardır ağır çalışma koşullarında çalışan yüzlerce Greif Çuval işçisi hakları ve gelecekleri için DİSK / Tekstil sendikasına üye olduktan sonra 1 aydır süren toplu sözleşme süreçleri tıkanınca fiili meşru mücadele hattını seçerek Hadımköy ve Dudullu fabrikalarında üretimi durdurdular. Fabrikalarını işgal eden GREIF işçileri işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor. İşgalci GREIF işçilerinin işgalin ilk gününde 10 Şubat'ta yaptıkları açıklamayı yayınlıyoruz.

Hayatta seyircilere yer yoktur. Ya kaderinizi ellerinize alır, kendi yolunuzu kendiniz çizersiniz; ya da rüzgarda savrulan yapraklar misali boyun eğersiniz.

İşte biz de uzun yıllar boyun eğenlerdendik hep, ta ki kaderimizi nasırlı ellerimizin arasına alıp da onu değiştirmeye karar verene dek... İlerisini görememenin getirdiği tarifsiz korkular yok artık; geleceğini şekillendirmenin verdiği tatlı heyecanına bırakıp yerini şimdi. Ve bugün sizlere, işgal gerçekleştirdiğiniz fabrikalarımızdan sesleniyoruz.

İyi ama, kimiz biz?

Bizler Esenyurt-Hadımköy ve Ümraniye-Dudullu'da kurulu **Greif (Sunjüt) Çuval** fabrikasının işçileriyiz. Taşeronlarla beraber 1500 kişiyiz. Yakın zamanda Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (**DİSK**) bağlı **Tekstil İşçileri Sendikası**'nda örgütlendik.

Geçtiğimiz Kasım ayında, firma yönetimi sendikalaşma çalışmasını ilk öğrendiğinde, bir arkadaşımızı işten atmıştı. Akıllarınca gözdağı verecek, korku salacaklardı. Ancak biz "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" demesini öğrenmiştik çoktan. Kendilerine çok güvenliydiler müdürlerle yancıları, şalterleri ilk indirdiğimizde. Belki de böyle bir birlik-beraberlik beklemiyorlardı bizden.

Müdürü, şefi, ustası toplanıp geldiler başımıza. İlkin tehditler savurdular, sökmedi. Sonra zam, rüşvet, sus payı... Ahlaksız tekliflerinin bini bir para. "*Arkadaşınızı boşverin, ne dilerseniz dileyin bizden*" demişlerdi. "*Arkadaşımız iş başı yapacak, tek isteğimiz budur!*" dedik hep bir ağızdan. Kendileri gibi sanmışlardı bizi. Ama yanıldılar. "*Bir işçinin ekmekten önce onura ihtiyacı vardır*", bunu biliyorduk. Ve 8 saat dayanabildiler ancak. Af diledi birer birer hepimizden ve işten atılan arkadaşımızı patronun elinden çekip aldık, el birliğiyle diz çöktürmesini

bildik sırtımızdan geçinenlere. Kendi deyimleri ile *tükürdüklerini yaladılar*. Ve giriştiğimiz işgal eylemi ile sendikamızı fabrikaya soktuk.

Ve bugün toplu sözleşme görüşmelerinde bizleri hiçe sayıp aşağıladıkları; taşeron sistemini ve kölelik koşullarını bize dayattıkları için bir kez daha aynı silaha başvurduk. Ve fabrikamızı işgal ettik.

***

Biliyoruz, birileri bu yaptığımıza **cahil cesareti** diyecektir. Kavel işçilerine de öyle demişlerdi: "*Aklınızı mı kaçırdınız siz?*" Ama hayır, 41 sene evvel Kavel Kablo işçileri ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Evet belki tozlu kanun kitaplarında yoktu GREV sözcüğü bile. Ama bizim anayasamızda, sınıf mücadelesinin yasalarında vardı.

Kore'de işgalci Ssangyong işçileri, tüm dünyanın gözleri önünde kahramanca direndiler ve onların zaferi hepimizindi. Tıpkı bizde DİSK'i savunmak için ayaklanan işçi sınıfının 15-16 Haziran'daki tutumu gibi... Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak için gereken kuvveti kendimizde daha çok bulmaktayız, her geçen gün.

Ne istiyoruz? Kavgamız kime karşı?

Ayakkabı kutularında milyonları dolduran hırsızları unutmadık. İşçiye her sene asgari ücret sefaletini reva görüp, milletvekili maaşlarına oy birliği ile %100 zam yapan büyükbaşları da... Ve şimdi seçim zamanı olunca, bu soyguncu takımı, yani bizleri bu hale düşürenler utanıp sıkılmadan oy avcılığına çıkıyorlar. Bizler çözümü ayakkabı kutularında da tahta sandıklarda da aramıyoruz. Kimseden sadaka istemiyoruz. Biz emeğimizin çalınmasını istiyoruz, bizler ücretli kölelik düzeni son bulsun istiyoruz.

* Bizler, geleceğimizi ve güvenceli çalışma hakkımızı tehdit eden, anayasaya göre dahi suç olan taşeron çalışmanın kaldırılmasını, fabrika bünyesindeki taşeron şirketlerde çalışan tüm arkadaşlarımızın kadroya geçirilmesini istiyoruz.

* Yıllardır düşük ücretlere ve kölelik koşullarına mahkum edilen işçiler olarak ücretlerimizin yükseltilmesini istiyoruz.

* Her türlü sosyal haktan yoksun olarak çalıştığımız fabrikamızda sosyal haklara sahip olmak istiyoruz. İşte en insani ve temel taleplerimize kulak tıkanması nedeniyle haklı-meşru taleplerimiz için eylemdeyiz.

Kardeşler, emek ve kavga dostları!

Biliyorsunuz, hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları "hem kazandırıp hem kazanacağız" yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!

"İş barışı" lafını ağzından düşürmeyenler, bugün halen daha, anamızın ak sütü gibi helal bir hakkımıza, kıdem tazminatımıza el uzatabiliyorlar. Yüzlerine geçirdikleri maskelerle, biz işçilere gerçekleri unutturmaya çalışıyorlar.

Bizim alınterimizden çaldıkları, kardeş halkların üzerine ölüm olup yağıyor. Parçası oldukları haksız ve kirli savaşlarla, emperyalist çıkarlar uğruna hizmet ettikleri işgallerle milyonlarca insanı felakete sürüklüyorlar. Biz işçiler ise tek bir İŞGAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinenlerin özel mülküyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliği sona erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşıdır.

"*Bu, üç-beş ağaç meselesi değil*" diyorlardı ya pek muhterem "devlet büyüklerimiz", doğrusu haksız da sayılmazlar hani. İşte bizimkisi de "üç-beş kuruş meselesi" değildir yalnızca... Sorun hepimizin bildiği gibi bunun çok ötesindedir. Sokağa çıkan milyonlara her türlü karalamalar ve kirli yöntemlerle saldıranlar elbette ki bizim giriştiğimiz haklı mücadeleye de aynı tahammülsüzlüğü gösterecektir. Ancak biz Greif işçilerinin zincirlerimizden başka kaybedecek şeyimiz yok.

Bu nedenle tüm işçi kardeşlerimizi; emekten ve onurdan yana tüm insanlarımızı **seyirci kalmamaya**, haklı mücadelemize omuz vermeye çağırıyoruz. Zafer bizim olacak. Zafer tüm işçi sınıfının olacak.

Krizin yükü patronlara, işçi sınıfı iktidara!
Fabrikalar cehennem, işçiler köle kalmayacak!
Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!
İşgal, grev, direniş!

İşgalci Greif işçileri
10 Şubat 2014

Hadımköy fabrika İrtibat tel:
0539 414 35 45 - 0542 650 65 25
Sarıgazi Greif direnişi irtibat ve dayanışma bürosu tel:
0 535 257 70 99

8 Mart'ta mücadele alanlarına!

Baharı mücadele alanlarında karşılamanın günüdür 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü. İşçi ve emekçi kadınların kapitalist sistemin her gün yeniden ürettiği sorunlara çözüm bulmak için dişe diş verdikleri mücadelenin adıdır 8 Mart.

1857 yılında, başta 10 saatlik iş günü olmak üzere çalışma koşullarına dair taleplerini haykırmak ve insanca yaşayabilmek için mücadele ateşini yakan Newyork'lu 40 bin dokuma işçisi, grev başlatıp fabrikalarını terk etmediler. Çoğunluğu kadın olan işçilerin yükselttiği mücadeleden rahatsız olan asalak patronlar, provokatörleri ve polisi işçilere saldırttılar. Fabrikayı ateşe veren polisler, 129 kadın işçiyi katlettiler. 1910 yılında devrimci kadınların önerisi ile II. Enternasyonal, katledilen kadın işçilerin anısına ve verilen mücadelenin önemine vurgu yapmak amacıyla, olayın yaşandığı gün olan 8 Mart'ı "dünya emekçi kadınlar" günü ilan etti.

Kapitalizm, sömürüye dayalı ücretli kölelik sistemidir. Bir avuç asalak bizim ürettiğimiz artı-değeri gasp ederek zenginleşirken, biz işçi ve emekçiler ise, uzun çalışma saatlerine, düşük ücrete ve ağır çalışma koşullarına maruz bırakılıyoruz. Hem sınıfsal hem cinsel baskıya maruz kalan emekçi kadınlar ise, her sorunu katmerli yaşıyorlar. Çalışma hayatında ucuz iş gücü olurken, evde ise görülmeyen emeğin zorluklarını sırtında taşırlar; devletin yük olarak gördüğü çocuk bakımını sırtlanan emekçi kadınlar, aynı zamanda karakolda, işyerinde, sokakta şiddete de maruz kalıyorlar.

On yıllara yayılan ve ağır bedellere mal olan mücadelelerin ürünü olan işçi sınıfının kazanımlarına göz diken patronlar, devlet eliyle birçok hak gasp ediyor. Kadın istihdam yasa tasarısını gündeme getiren AKP hükümeti, patronlara şirin gözükmek için emekçi kadınların çalışma koşullarını daha çok zorlaştırmaya hazırlanıyor. Bu yasayla, Tayip Erdoğan'ın ağzından düşürmediği "üç çocuk projesi" için zemin hazırlamak da istiyorlar. Bu yasayı hazırlayan patron uşağı AKP, emekçi kadınlara esnek çalışmayı dayatırken, onları çalışma yaşamından koparıp, dört duvar arasına kapatmayı da hedefliyor.

Gericiliğin arttığı, her gün yaşanan kadın cinayetlerinin "olağan" karşılandığı, mahkemelerin katilleri koruduğu, kadınların tecavüzcüleriyle evlenmeye zorlandığı bu dönemde, Newyork'lu dokuma işçisi kadınlar biz işçi ve emekçi kadınları 8 Mart'ta alanlara çağırıyor.

Her türlü gericiliğe, ayrımcılığa, hak gasplarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Dokuma işçisi kadınların açtığı yolda ilerlemeli, bize cehennemi yaşatanlara karşı,, işçi sınıfının direnişini ilmek ilmek örmeli, onlardan hesap sormak için 8 Mart'ta alanları doldurmaya.

Yaşasın 8 Mart
Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
Kadın erkek elele
örgütlü mücadeleye!

Sorunlarımıza karşı sınıf bilincini kuşanalım!

Merhaba işçi arkadaşlar ve yüreği sınıf mücadelesinde atan devrimci dostlar.

Türk-İş Sendikası'na bağlı Kristal-İş üyesi bir işçiyim. Ne yazık ki arkadaşlar, kıdem tazminatı elimizden uçarken, ücretlerimize sefalet zamları yapılırken, kısacası her türlü hak gasplarına karşı sesini çıkartmayan ve hiç mücadele etmeyen bir kurumun içindeyim. Sömürü karşısında kılını kıpırdatmayan sendikamıza şaşırmıyorum, çünkü sendikayı ateşlemek bizim elimizde. Sorunlarımız karşısında birleşip mücadele edersek, sendika da taleplerimize göre hareket etmek zorunda kalır.

Biz sesiz kaldığımız için, sendikacılar koltuklarını kaybetmemek ve rahatlıklarını kaçırmamak için mümkün olduğu kadar mücadeleden uzak dururlar. Sendika biz isek, mücadeleyi de başkalarından beklemeyelim. Biz mücadele edersek sendikamız gerçek işlevine kavuşmaya başlayacaktır. Ayrıea biz eğer alevi, sünni, kürt, çerkez, aynı iş yerinde cüzi ücret alırken, sendika patronları, emeğimizi sömüren, haklarımızı gasp eden mevcut hükümeti savunuyorsa, burada bir arsızlık var demektir. Sendikalarımıza çöreklenen bu ağalardan hesap sorabilmek için işçilerin sınıf bilincini geliştirmemiz gerekiyor. Bunun için toplantılar düzenleyip, fabrikalarımızda ve mahallerimizde sınıf bilincini işçi arkadaşlara anlatmak gerekiyor. Bu bilinci beyninde hisseden arkadaşlar renginin olmadığını, esas olanın sınıf kardeşliği olduğunu görecekler.

Hala içimizde 1 Mayıs'ın ne anlama geldiğini bilmeyen işçiler var. Bu arkadaşlarla konuştuğumuz zaman, temsilciler tarafından provokasyon yaptığımız söyleniyor. Dolayısıyla saygı değer işçi arkadaşlar oylarımızı AKP veya CHP gibi sermaye partilerine vermeyelim. Seçimler biz işçi sınıfı için bir aldatmaca ve oyalamadır. Bu oyunlara gelmeyelim artık. İktidara gelen her hükümet kendi yandaşlarını besliyor. Biz aynı şekilde sömürü çarkları arasında öğütülüyoruz.

Bizim bir şeyi bilmemiz lazım ki, bu çok önemli; iki sınıf vardır, işçi sınıfı ve burjuvazi (patronlar). Ne onlar bizim ne de biz onların dilinden anlayabiliriz. Bizim yapmamız gereken şey, kapitalistlere ve onların düzenlerine karşı sınıf halinde hareket etmektir. Bunu yaptığımızda, dünyayı yeniden aydınlatacağımızı biliyoruz. Son olarak diyorum ki;

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Kristal-İş üyesi bir işçi

Çözümü sokakta görmeliyiz!

Çok zalim bir sistemde yaşıyoruz. Gıda ürünlerine, elektriğe, suya kısacası her şeye yüksek oranlarda zamlar yapılırken, asgari ücrete % 5'lik zam oranı traji-komik geliyor bana.

Bunca yolsuzluğun, rüşvetin, talanın yaşandığı bir ülkede asgari ücrete yapılan zammın kursaklarımıza giden bir lokma ekmekten başka bir anlamı yok. Asgari ücret tespit komisyonun işlevini bilmek isterim. Çünkü bizden habersiz toplanan, hiçbir yaptırım gücümüzün olmadığı komisyonun bizim için hiçbir anlamı yoktur.

Güya o komisyonda bizi temsil eden sendikaları, sermaye hükümeti ve patron temsilcileri önünde kafa sallamaktan başka bir şey yapmıyor. Bu durumda sendikaları harekete geçirmek için çözümü sokakta bulmak gerekiyor. Çünkü zammın insanca yaşamımıza yetmeyeceğini anladığımızda tüm işçi ve emekçiler olarak üretmektense önce haklarımız olan emeğimizin karşılığını alabilmek için mücadele etmeliyiz.

Dudullu OSB'den cam işçisi

Haklarımızı ancak sokakta alırız!

400 lira kira veren bir insan zam geldiği zaman en az 80 lira verecektir. İşçi kesimi markete manava giremez oldu. Etiketlerin durumu ortada. 10 yılda bir ayakkabı ya alırım ya alamam. Tabii onu da kutusuz alırım. Demek ki AKP topluyor kutuları. Milletvekillerinin hepsi işveren olduğu için, Meclisteki vekiller kasalarını doldurma derdindeler. Diğerleri gibi AKP iktidarı, işçiler, emekçiler için değil, asalak patronların çıkarları için mesai yapıyor.

İşçiler fabrikalarında örgütlenmeli. İşçiler yapay ayrımları bir yana bırakıp kenetlenmeli, kendilerine sahip çıkmalılar. Direniş göstermek lazım. İşçiler haklarını ancak grev yaparak, sokaklara çıkarak alabilirler. Tarihe bakarsak, birçok hakkın grev, direniş ve sokak eylemleriyle kazanılabildiğini görürüz.

Sancaktepe'den metal işçisi

Uyuyan devi uyandırma vakti!

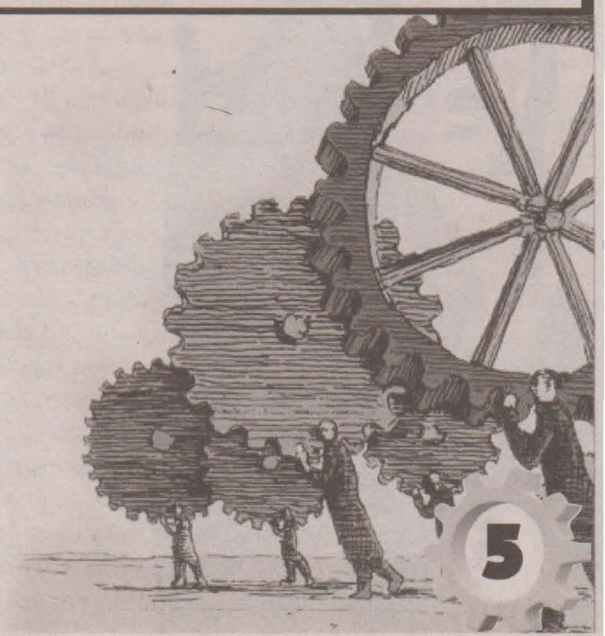
Benim bildiğim bir şey var ki, gözümüzün içine baka baka bizi sömürüyorlar, elimizden ekmeğimizi alıyorlar. Ben tek başıma bir çıkmazın içindeyim. Örneğin fabrikadaki arkadaşlarla konuşuyorum, asgari ücrete %5 zam yapıldı diyorum, "boşver" ifadesini kullanıyorlar.

Karşımızda uyuyan bir dev var. Mesela bizim fabrikada 13 işçi işten atıldı. Şimdi hepimiz bekliyoruz, sıra kimde diye. Beklemek yerine örgütlenip mücadele edersek, kimsenin işten atılmasına izin vermezdik. Fakat arkadaşlar kolaya kaçıp idamlarını bekliyorlar.

Asgari ücret konusunda da sorun aynı şekilde karşımıza çıkıyor. Bakanların çocuklarının evinde ayakkabı kutusunda milyonlarca dolar çıkarken, bizi sefalete sürükleyenler utanmadan bize yalan söylüyorlar. Zoraki üç kuruş ücret verirken vergilere, faturalara, gıdaya vb. yapılan yüksek zamlarla elimizden avucumuzdan fazlasıyla alıyorlar.

Fakat bütün suç bizde. Artık uyuyan devi uyandırmamız lazım. Çünkü ya sömürüyü kabul edip geberip gideceğiz, ya da haksızlığa karşı başkaldırarak insanca yaşama koşullarını yaratacağız.

Ümraniye'den metal işçisi

İşçi emekçi kadınlar...

Çözüm sandıkta değil mücadele alanlarında!

Yerel secimler yaklaştıkça sermaye partileri yine bol keseden vaatlerde bulunmaya başladılar. Özellikle iktidarda olan dinci-gerici AKP, oy desteğini kaybetmek ve "deliğe süpürülmek" korkusuyla seçimlere bir kat daha fazla aşılmış durumda. Zira yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanan AKP iktidarının elinde, yalan ve tehdit dışında bir şey kalmadı. Her ne kadar kendi iktidarlarını korumak için mecliste, yargıda dokunulmazlıklarını arttıran yeni yasalar çıkarmış olsalar da, artık "kral çıplak"; cemaat-AKP iktidarı kapışmasıyla bütün pislikler ortaya döküldü. Ne kadar uğraşsalar baskı kursalar da nafile.

Büyük Haziran direnişiyle birlikte ulusal, sınıfsal, cinsel ayrımcılığa, şiddete, baskıya, yoksulluğa ve işsizliğe karşı ayağa kalkan işçi emekçi kadınlar, polisin vahşi şiddetine maruz kaldılar. Buna rağmen binlerce ana direnişler de ölen, yaralanan, sakat kalan, zindanlara atılan çocuklarına sahip çıkıyor.

Son iki ayda başta Başbakan T. Erdoğan ve çocukları olmak üzere, bakan çocuklarının banka müdürlerinin, servet sahiplerinin, müteahhitlerin rüşvet ve yolsuzluklarını dünya-alem öğrendi. Ülkede soyguna talana, haksızlığa zalimlere karşı, emekçi kadınlarımız daha güzel bir dünya yaratma idealiyle mücadele ediyor; katledilen veya sakat bırakılan çocuklarının davalarını, onurluca savunuyorlar.

AKP iktidara geldiğinden beri işçi kadınlara cinsel ayrımcılığı sürekli uyguladı. 11 yıllık iktidarları süresince işlerinden atılan önce kadınlar oldu. Kadınların iş gücüne katılımı AB ülkelerinde %65 iken ülkemizde %29'ların altına indi. Üstelik çalışan kadınların çoğunluğu kayıt dışı çalıştırılmaktadır.

Patronların uşağı AKP, kadınların bedenlerine el atarak, üç çocuk doğurmalarını vaaz ediyor. Başbakan ve şebekesi bu rezillikleri yaparken, asalak patronlar ise, hamile kalan kadın işçileri işten atıyorlar. Bu durumda kadın işçiler doğum izninden faydalanamıyor. Yasa da hamile kadın işçiler günlük 7,5 saatten fazla çalışamaz dese de zorla mesailere bırakılmakta. Emziren annelerin süt izinleri patronlar tarafından gasp ediliyor. Kadın işçiler haklarını istedikleri zaman da patron tarafından anında kapının önüne konuluyor.

Geçmişte fabrikalarda kreşler varken, çalışma yasasında değişiklik yapan AKP, sermayenin karını arttırmak için kapılarına kilit vuruldu. Kadın işçiler evlenirken ölen babalarından aldıkları çeyiz parası, çocuğu olduğunda süt mama parası da gasp edildi. Bugünlerde ise AKP iktidarı, sermayenin ihtiyacının karşılanması için kadın istihdamı paketiyle esnek çalışmayı

pervasızca uygulayacak yasayı çıkarmaya uğraşıyor. Bu yasayla işçi kadınlar, hem gelecek için çocuk işçi köleler doğuracak hem de esnek üretimle tüm hakları ellerinden alınıp dört duvar arasına hapsetmek istiyorlar kadınları. En önemlisi de emeklilik yasasında yapılan değişiklikle kadın işçinin emekli olması imkansız hale getirildi. Mezarda emeklilik yasasıyla kademeli olarak kadınlarda da emeklilik yaşı 60 yaş sınırına çekildi. Oysa milletvekillerinin emekli olması için 2 yıl milletvekili olması yeterli .

Fakat tüm bunlara karşın hakları için fabrikalarda, işyerlerinde kadın işçiler erkek işçilerle grev ve direnişlerde birlikte mücadele etmeye devam ediyorlar. Greif'te, Feniş'te, Cerrahpaşa hastanesinde, kadın işçiler, erkek işlerle birlikte omuz omuza mücadele verdiler.

Yerel seçimlerin yaklaştığı şu günlerde düzen partileri AKP iktidarını gönderip yerine kendilerinin seçilmesi durumunda yolsuzlukların, rüşvetin, adaletsizliğin biteceği iddiasında bulunuyorlar. Oysa sermaye iktidarı yerli yerinde kaldığı sürece, yerel yönetimler üzerindeki tahakküm ordunun, polisin, mahkemelerin, yani iktidar erkinin elinde olacaktır. Böylece de işçiler emekçiler özgür olamayacaktır. Sadece bizde değil kapitalist sistemle yönetilen bütün dünya halkları için geçerlidir. Ancak işçilerin emekçilerin birlik olup kendi iktidarlarını kurana kadar aralıksız sokaklarda alanlarda haklarımız uğruna mücadele vererek özgürlüğümüzü kazanabiliriz.

Her seçim döneminde, gelen gidenden daya iyi olur mantığı ile düzen partilerine oy verildi. 11 yıldır AKP iktidarı işçi ve emekçilerin dini duygularını istismar ederek dinci gerici tarikatlarla birlikte şeytana bile papucunu ters giydirerek rüşveti talanı meşru gördüler. Her geçen gün yoksullaştırılan milyonlarca insanın gözünün içine baka baka yalan söylediler söylemeye devam ediyorlar.

Sınıf devrimcileri de yerel seçimlerde işçi ve emekçilerin karsısına sınıfa karşı sınıf şiarıyla çıkacaklar. Şüphesiz ki sınıf devrimcilerinin adayları sınıfsız sömürüsüz, sosyalist bir dünyayı hep birlikte kurmamız için yanımızda olacaklar. Yıllardan beri fabrikalarda direnişlerde her zaman haklarını arayanların yanında olan, bizzat örgütlenmesinde yer alan, öncülük eden sınıf devrimcileridir. Bizler, zalimlerden hesabımızı işçi sınıfının partisiyle iktidara geldiğinde sormuş olacağız. Bunun içindir ki "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz."

Kadın tekstil işçisi

Taşeron çalışmaya ve kölelik sistemine karşı direnen Greif işçileriyle dayanışmaya!

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ (OSİM-DER)

İnönü Mah. Cemevi Sk. No:18

(Sarıgazi Cemevi yanı) Sarıgazi/Sancaktepe

Tel: 0 535 257 70 99 e-mail: osimder@yahoo.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1096 * Fiyatı: 25 Kr * Şubat 2014 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Tayfun Altıntaş * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir. Türkçe * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Millet Caddes, Sultan Cami Sk. No:2/9 Fatih/İstanbul Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92